

SEGMENTAREA CUVINTELOR ÎN TEORIA MORFOLOGICĂ ȘI PROBLEMA PLURALELOR ROMÂNEȘTI ÎN ...URI

MARTIN MAIDEN
University of Oxford

Cele mai însemnate teorii morfologice moderne sunt, în general, acelea de tip „abstractiv”. Prin acest lucru ele se opun altor teorii care aparțin tipului „constructiv”, specifice lingvisticii europene și americane din secolul trecut. Cei doi termeni, „constructiv” și „abstractiv”, au fost inventați de lingvistul canadian James Blevins, care descrie aceste două perspective în felul următor: pentru teoriile zise abstractive, obiectul fundamental, primar, al analizei morfologice este cuvântul întreg, nu elementele care îl compun; în schimb, teoriile zise constructive se caracterizează tocmai prin faptul că ele ‘construiesc’ cuvintele morfologice întregi din elemente primare, mai mici decât cuvântul pe care îl compun. Elementele acestea sunt, bineînțeles, cele ce se numesc în terminologia tradițională, „morfeme”. James Blevins se exprimă în felul următor:

A morphological analysis can approach the patterns in a grammatical system from one of two directions. One type of analysis isolates recurrent bases and exponents within a system, encapsulates each of these elements in an individual rule or entry that represents their grammatical properties, and then derives surface word forms from these simple elements by rules or other combinatoric principles. A second type of analysis treats word forms as the basic units of a system, and classifies recurrent parts as abstractions over full forms. There is an obvious sense in which the first alternative is ‘morph-based’ and the second is ‘word-based’. [...] It will be useful to refer to models that are word-based in a morphotactic sense as ABSTRACTIVE, and root-based, stem-based or morph-based models as CONSTRUCTIVE. (Blevins 2006: 533)

Nu este nevoie să enumăr aici avantajele unei perspective „abstractive” și nici să explic de ce aceasta a devenit de departe cea mai influentă dintre teoriile morfologice moderne. Este suficient să amintesc studiul lui James Blevins, care oferă informațiile necesare pentru înțelegerea acestor avantaje. Unul dintre aspectele acestei teorii care ne interesează aici este acela că segmentarea morfologică nu este punctul de pornire în analiza morfologică, ci este doar rezultatul unei analize a cuvântului morfologic, al unei analize a cuvântului în întregime și a raportului lui cu celelalte cuvinte din paradigma morfologică respectivă. Procedul la care mă refer, într-un fel identic cu acela clasic și tipic tradițiilor gramaticale antice și manualelor didactice, a fost descris în felul următor de Jerzy Kuryłowicz (1949: 159):

la notion du thème est postérieure aux formes concrètes composant le paradigme: on trouve le thème en dégageant les éléments communs à toutes les formes casuelles du paradigme (quand il s'agit de la déclinaison). P. e. *lup-us, -i, -o, -um, -orum, -is, -os* fondent le thème *lup-*.

Din acest punct de vedere, segmentarea în morfeme nu ar fi decât un efect secundar al analizei morfologice, dar este de netăgăduit faptul că în cazuri ca acela din limba latină descris de Jerzy Kuryłowicz există o repartizare sintagmatică a structurii cuvintelor. Ceea ce lipsește însă din teoria lingvistică generală este o teorie a segmentării. După cum remarcă foarte bine Andrew Spencer într-un articol din 2012 (Spencer 2012: 93): „In general, for any complex word in any language, there is (apparently) no way to establish a segmentation algorithmically. [...] When we look at the practice of grammarians, it should be clear from a cursory glance through descriptions of familiar morphologically complex languages that there is no consensus on segmentation even for extremely well-studied languages.” Principiul euristic pe care îl propune lingvistul englez pentru a distinge așa-zisul ‘stem’ de flectivul unui cuvânt se numește „stem maximization principle” (Spencer 2012: 89, 99):

Whenever we are confronted with a choice as to whether to treat a substring as an inflectional affix or as part of a morphomic^[1] stem we should only opt for the inflectional affix solution if that solution is unequivocal and leads to a simple statement of exponence. Otherwise, we assume that the substring is part of the stem. A consequence of this principle is that we should treat any partial (that is, substring) as part of a morphomic stem whenever that partial recurs elsewhere in the paradigm with a different function (and especially if it has a function featurally incompatible with the function elsewhere in the paradigm).

Stem Maximization Principle: If a recurrent word partial fails to realize unambiguously a single morphosyntactic property set assume that that partial is (part of) a stem. [...] In other words, given a choice, prefer stems over inflections.

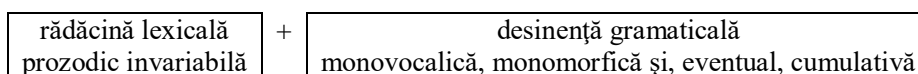
Dacă am înțeles bine acest principiu (unele aspecte ale explicației lui Spencer îmi par cam ambigue), mecanismul respectiv aplicat la o formă de plural românesc cum ar fi *gânduri* ar produce un rezultat cu totul așteptat, adică *gând-uri*, întrucât *-uri* ar realiza „a single morphosyntactic property set”. Acest rezultat este cel așteptat, în sensul că în cazul de față toate gramaticile limbii române, fie istorice, fie sincronice, fie descriptive, fie normative sau pedagogice, segmentează tipul acesta de plural în acest mod. Adică, există un element care exprimă conținutul lexical (așa-zisa rădăcină) și un altul, *-uri*, care exprimă conținutul gramatical; acesta din urmă alternează cu celelalte desinențe de plural *-i* sau *-e*: deci, tipul *gânduri* corespunde împărțirii obișnuite a unui cuvânt românesc în rădăcină și desinență, numai că *-uri*, spre deosebire de celelalte desinențe, nu este monovocalică. Or, ceea ce vreau să demonstrez este că segmentarea morfologică a tipului de plural *gânduri* în limba română de fapt nu este neapărat cea universal presupusă sau așteptată (și acceptată). Comportamentul diacronic al vorbitorilor, cam șovăitor, arată, de fapt, că un cuvânt morfologic poate să primească mai multe segmentări și că, de aceea, alcătuirea unei teorii generale a segmentării prezintă dificultăți majore.

---

¹ Strictly Morphomic Stem Hypothesis (SMSH): ‘all stems are strictly morphomic in the sense that the grammar does not relate those stems directly as exponents of morphosyntactic properties.’

În principiu, pluralul *gânduri* (este exemplul reprezentativ al acestei clase pe care îl voi folosi pe parcursul acestui studiu) ar admite zeci de segmentări diferite, numărul lor posibil fiind în funcție de lungimea cuvântului. Dar problema segmentării unui cuvânt precum *gânduri* trebuie văzută în termeni mai concreți. Marea majoritate a substantivelor românești se conformează modelului cu o segmentare în două elemente: rădăcina lexicală (deseori supusă alomorfeiei paradigmatică) + desinența gramaticală (tipic monovocalică, monomorfică și, eventual, cumulativă, în sensul că poate să exprime simultan mai multe valori gramaticale) (1):

(1) Structură lineară tipică a unui substantiv românesc (și daco-roman)

	rădăcină	desinență	rădăcină	desinență	rădăcină	desinență
SG	<i>lup</i>	$\emptyset$ (<i>u</i>)	<i>socr</i>	<i>u</i>	<i>os</i>	$\emptyset$ (<i>u</i>)
PL	<i>lup</i>	<i>i</i>	<i>socr</i>	<i>i</i>	<i>oas</i>	<i>e</i>
SG	<i>deget</i>	$\emptyset$ (<i>u</i>)	<i>cin</i>	<i>ă</i>	<i>vulp</i>	<i>e</i>
PL	<i>deget</i>	<i>e</i>	<i>cin</i>	<i>e</i>	<i>vulp</i>	<i>i</i>

Pluralele de tipul *gânduri* prezintă o asimetrie atât în raport cu singularul respectiv, cât și cu celelalte tipuri de plural: exprimă exact aceleași trăsături gramaticale (numărul, eventual și genul), dar conțin în plus un element recurent, ...*ur*... Cum s-ar putea segmenta asemenea plurale? După modelul paradigmatic prezentat în schema de sub (1), următoarele segmentări ar fi posibile:

a. segmentarea *gând-ur-i*

Respectă invariabilitatea prozodică a rădăcinii lexicale. Prezintă însă o desinență bivocalică și opacizează identitatea vocalei finale cu desinența de plural *-i*.

b. segmentarea *gând-ur-i*

Respectă invariabilitatea prozodică a rădăcinii lexicale și pune în evidență faptul că vocala finală este identică cu desinența de plural cel mai frecvent utilizată, *-i*, dar nu se potrivește structurii obișnuite a secvenței desinențiale, întrucât conține două elemente.

c. segmentarea *gândur-i*

Respectă schema ‘rădăcină lexicală + desinență gramaticală monovocalică, monomorfică’. Antrenează însă o sporire ‘sintagmatică’ a alomorfeiei din radical (*timp-/timpur-*). Dar acest tip pare să existe deja la alte substantive moștenite din imparisilabicele latinești: HOMO - HOMINES > *om-(u)* - *oamen-i* (nu ***oam-eni*); SÓROR - SORÓRES > *sor-ă* - *suror-i* (nu ***sur-ori*); CAPUT - CAPITA > *cap-(u)* - *capet-e* (nu ***cap-ete*); NOMEN - NOMINA > ro.v. *num-e* - *numer-e* (nu ***num-ere*). De ce nu și TEMPUS - TEMPORA > *timp-∅(u)* - *timpur-i*?

Segmentarea *gând-ur-i* se referă la analiza „rădăcină + *-ur-i*”, care respectă invariabilitatea prozodică a rădăcinii lexicale, dar prezintă o desinență *bivocalică* și tinde să opacizeze faptul că vocala finală este identică cu desinența de plural a mii de alte substantive; segmentarea *gând-ur-i* are în vedere analiza „rădăcină + *ur + i*”, care respectă invariabilitatea prozodică a rădăcinii lexicale și pune în evidență faptul că vocala finală este identică cu desinența de plural *-i*, care are o largă răspândire în limbă, dar nu se conformează structurii obișnuite a secvenței desinențiale, întrucât conține două elemente; o a treia segmentare

posibilă, *gândur-i*, constă în analiza „rădăcină + *i*”, care respectă schema „rădăcină lexicală + desinență gramaticală monovocalică, monomorfică”, dar comportă o sporire „sintagmatică”, alomorfică, a rădăcinii (*timp-/timpur-*). Trebuie recunoscut însă că acest din urmă tip de analiză, deși rar, pare să existe și la alte substantive moștenite din imparisilabicele latinești, cum ar fi *om-(u) – oamen-i, sor-ă – suror-i; cap-(u) – capet-e; ro.v. num-e – numer-e*. De ce nu și *timp-Ø(u) – timpur-i*, care, la rândul lui, provine dintr-un imparisilabic latin?

Dacă vrem să aflăm ce fel de segmentare atribuie vorbitorii pluralelor de acest tip, trebuie să ne uităm în diacronie. În lipsa unor experimente psiholingvistice la care să participe vorbitorii moderni, trebuie să considerăm istoria limbii. Rezultatele pe care le obținem prin acest procedeu sunt cam derutante, întrucât pun în evidență cel puțin două tipuri de segmentare aparent contradictorii. Echivalența între *-uri* și celelalte desinențe se manifestă deja în cazul înlocuirii analogice masive a desinențelor de plural cu **...ora* în proto-română. Tipul TEMPUS – TEMPORA > **'tēmpu – *'tēmpora > timp – timpuri*, este baza a sute de inovații de tipul UENTUM – UENTOS > **'ventu – *'ventora > vânt – vânturi* sau LOCUM – LOCOS/A > **'lōku – *'lōkora > loc – locuri*. Același fenomen se va repeta, mult mai târziu, în înlocuirile lui *-e* cu *-uri* (Graur 1968: 127u.), spre exemplu: *ciur – ciure > ciur – ciururi; puț – puțe > puț – puțuri*, ș. a. m. d. În cazul unor feminine, desinența de plural a fost înlocuită de *-uri* (cf. Frâncu 1982; 1997; Maiden 2014): *carne – cărn-i > carne – cărnuri; făină – făin-i > făină – făinuri; lipsă – lipse > lipsă – lipsuri; pastramă – pastrame > pastramă – păstrămuri*.

Pe de altă parte, există dovezi din trecutul îndepărtat, dar și moderne, care indică faptul că între *...ur* și *-i* ar exista o graniță, o cezură morfologică. Știm că *-A* final al pluralelor neutre latinești este înlocuit sistematic în preistoria limbii române de *-e* (desinența de feminin plural): BRACCHIUM – BRACCHIA, CORNU – CORNUA, SIGNUM – SIGNA > MSG *braț – FPL brațe*, MSG *corn – FPL coarne*, MSG *semn – FPL semne*. Aceeași înlocuire se produce la fel de sistematic și la toate pluralele în **...ora*: TEMPUS – TEMPORA > MSG *timp – FPL timpure* ș. a. m. d. (tip păstrat, de pildă, în istroromâna modernă). Mult mai târziu, asistăm la înlocuirea istorică a lui *-e* feminin plural cu *-i* (cf. Iordan 1938: 10–17; 32–35; 40–42): *roată – roate > roată – roți; aripă – aripe > aripă – aripi; gură – gure > gură – guri; bucată – bucate > bucată – bucăți; coadă – coade > coadă – cozi* ș.a.m.d. Iar *-e* final din pluralele în *-ure* este supus sistematic aceleiași înlocuiri: *foc – focure, timp – timpure, ceas – ceasure > foc – focuri, timp – timpuri, ceas – ceasuri* ș. a. m. d.

Mai este de adăugat că doamna Maria Marin, într-un articol din 2010, a identificat zeci de exemple din graiurile românești sudice, prin care se atestă introducerea desinenței *-i* la pluralul substantivelor așa-zis „neutre”. Aceste exemple arată că fenomenul este prezent numai la pluralele „neutre” care, cel puțin în limba standard, dar și în dicționarele ce iau în considerație variantele regionale, au desinența *-e*. Cele câteva exemple cu *-uri* care apar în lista alcătuită de doamna Marin par să fie numai variante ce alternează cu formele în *-e*, și eu nu am găsit decât un singur exemplu care să aibă numai pluralul în *-uri* (*crânguri* care devine *crângi*). Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă, probabil, că *-i* este identificat cu *-i* final din *-uri*: adică, în mintea vorbitorilor *-uri* conține deja o desinență *-i*, separată de *-ur-*. În acest caz, *-i* nu poate să-l înlocuiască pe *-uri* pentru că acesta din urmă nu constituie „o desinență” de sine stătătoare, ci conține două elemente. Segmentarea corectă a lui **'tempora*, *timpure* pare să fie *'tempor-a, timpur-e*, și nu *'temp-ora, timp-ure*.

Am văzut, pe de o parte, că *-uri* poate să fie tratat ca un element independent de materialul care îl precedă; adică ar exista o cezură morfologică între *gând-* și *-uri*. Pe de altă parte, tocmai am constatat că poate să existe și o diviziune morfologică între *-ur-* și *-i* final. Lucrul cel mai surprinzător și, în general, trecut cu vederea este că există dovezi că *-ur* face

parte din rădăcina lexicală, împreună cu *gând*. Astfel, rădăcina lexicală la plural ar fi nu *gând-*, ci *gândur-*. Destul de des, morfologia derivațională se folosește de forma în *-ur* pentru a construi cuvinte noi, ca în următoarele exemple (cf. Byck și Graur 1967: 66; Marin 2009):

substantiv	lexeme derivate
<i>colț – colțuri</i>	<i>colțuros, colțurat</i>
<i>deal – dealuri</i>	<i>deluros</i>
<i>fel – feluri</i>	<i>a feluri, felurime,</i>
<i>frig – friguri</i>	<i>friguros, frigurică</i>
<i>moft – mofturi</i>	<i>mofturos</i>
<i>nod – noduri</i>	<i>noduros, nodurar</i>
<i>pic – picuri</i>	<i>a picura, picureală</i>
<i>râu – râuri</i>	<i>râurel, râurean, a râura</i>
<i>șold – șolduri</i>	<i>șolduros</i>
<i>timp – timpuri</i>	<i>timpuriu</i>
<i>vânt – vânturi</i>	<i>vânturos</i>

De asemenea, asistăm la fenomene de nivelare paradigmatică prin care se generalizează alomorful de plural în *-ur*, tratat ca și cum ar fi rădăcina lexicală de bază a substantivului. Următoarele exemple par să presupună includerea lui *-ur-* în rădăcina lexicală:

M <i>fag</i> (?)	F <i>faguri</i>	>	M <i>fagure</i>	M <i>faguri</i>
M <i>fald</i>	F <i>falduri</i>	>	M <i>faldur</i> (regional)	M <i>falduri</i>
M <i>frig</i>	F <i>friguri</i>	>	F <i>frigură</i>	F <i>friguri</i>
M <i>arm</i>	F <i>armuri</i>	>	M <i>armure</i> (regional)	M <i>armuri</i>
M <i>ram</i>	F <i>ramuri</i>	>	F <i>ramură</i>	F <i>ramuri</i>
M <i>pic</i>	F <i>picuri</i>	>	M <i>picur</i>	M <i>picuri</i>
M <i>strug</i> (?) ¹	F <i>struguri</i>	>	M <i>strugure</i>	M <i>struguri</i>

Aceste armonizări comportă întotdeauna anularea alternanței de gen între singular și plural (cf. MSG *pic* – FPL *picuri*, dar MSG *picur* – MPL *picuri*). Fenomenul de anulare a alternanței de gen nu se observă însă în cazul extinderii alomorfului plural la singular în cazuri ca: M *cap* F *capete* > M *capăt* F *capete*; M *farmăc* F *farmece* > M *farmec* F *farmece*.

Acest comportament al lui *-ur-* ar putea fi un indiciu al faptului că acest element structural are un dublu statut: pe de o parte, este un formativ care se opune unui singular fără *...ur...*, exprimând, în același timp, genul; pe de altă parte, reprezintă doar secvența finală a rădăcinii, și în acest caz nu are niciun rol morfosintactic.

Observăm că tipul *gânduri* ('ginduri) are un profil prozodic paroxiton (sau anteparoxiton cu *-i* final plenison: 'ginduri[le]), față de un singular oxiton *gând*. Or, unele substantive care seamănă, prozodic, cu tipul *gânduri* par să fi fost influențate analogic de acest tip. În româna veche, singurul substantiv având *-e* la singular care să fi aparținut clasei așa-numitelor „neutre” era MSG *núme* – FPL *númere* (cf. Densusianu 1961:106). Într-unele graiuri din nord observăm, de fapt, că la plural *-ere* pare să fi fost înlocuit de *-uri*: cf. 'nume – 'numur (Marin, Mărgărit și Neagoe 1998: 92). De asemenea, în unele dialecte italienești atestările medievale arată că *nome* este singurul substantiv „neutre” care are singularul în *-e* și nu în *-u* sau *-o* (*nome* – *nomora*).

¹ Cf. Marin (2009: 224).

NÓMEN - NÓMINA	>	*'nome - *'nomena
TÉMPUS - TÉMPORA	>	*'tempu - *'tempora

Se pare că încadrarea excepțională a acestui substantiv în clasa așa-ziselor „neutre” se datorează profilului prozodic al pluralului față de singular, care corespunde exact structurii prozodice a clasei «neutrelor» de tipul *'tempu – *'tempora. Însă în cazul *'nomena, elementul 'nomen- face parte din rădăcina lexicală. O asemenea influență analogică din partea lui *'tempora presupune, de aceea, că și *'tempor constituie rădăcina substantivului. La nivel dialectal, unele substantive masculine a căror rădăcină are forma paroxitonă atât la plural, cât și la singular, capătă singulare analogice noi, fără -Vr final (cf. Byck și Graur 1967: 65u.): unele substantive masculine a căror rădăcină are forma 'C(C)VC(C)Vr atât la plural, cât și la singular, capătă singulare analogice noi, fără -Vr final: SG *crúmpir* ‘cartof’ – PL *crúmpiri*, SG *hlújer* ‘coceanul firului de porumb’ – PL *hlújeri*, SG *jneápăr* ‘jneapăn’ – PL *jnëperi* > *crump* – *crúmpiri*, *hluj* – *hlújeri*, *jnep* – *jnëperi*. Este vorba, fără îndoială, de o analogie cu tipul *gând* – *gânduri*. Întrucât *crúmpir*- etc. face parte din rădăcină, asemenea schimbări presupun că 'gîndur- etc. este un alomorf al rădăcinii *gînd*-. Trebuie subliniat că este foarte puțin probabil ca -ir-, -er- din aceste exemple să fi fost analizate ca desinențe de plural echivalente cu -ur-: sunt fonologic diferite din punctul de vedere al conținutului segmental și, spre deosebire de pluralele în ...uri, nu manifestă alteranța de gen (cf. MSG *gând* – FPL *gânduri*, dar MSG *crump* – MPL *crúmpiri*). Întrucât *crúmpir*- etc. face parte din rădăcină, asemenea schimbări presupun pe *gîndur*- etc., ca alomorf al rădăcinii *gînd*-.

Nu pare să existe un singur răspuns corect la întrebarea „Cum segmentează vorbitorii pluralele ca *gânduri*?” Dovezile diacronice justifică atât segmentarea *gînd-uri*, cât și segmentarea *gîndur-i*. Aceste două posibilități implică și cea de-a treia posibilitate, adică *gînd-ur-i*. Pe bună dreptate, Andrew Spencer (2012) scrie:

there is as yet NO consensus on how to segment complex words, even in extremely well-studied languages, and even less consensus on how to determine which word pieces function as the (principal) exponents of any given set of inflectional properties.

Poate că această constatare n-ar trebui să ne mire și nici nu ar trebui să ne îngrijoreze. O asemenea aparentă lipsă de acord între lingviști nu constituie neapărat o lacună a teoriei morfologice. Poate să fie pur și simplu un efect al faptului că posibilitățile de repartizare morfologică a conținutului semantic și gramatical în cazul unui cuvânt morfologic complex sunt, de fapt, multiple pentru vorbitori. Aceasta este exact concluzia la care ne-am așteptat, având în vedere ipotezele formulate în cadrul teoriilor morfologice de tipul „Word and Paradigm”, unde elementele care se degajează din segmentarea morfologică nu trebuie considerate ca fiind niște „cărămizi” sau „atomi”, din care s-ar construi, înșirându-le, cuvinte morfologice întregi, ci doar ca epifenomene ale faptului că în structura morfologică a limbii „cuvântul”, și nu „morfemul”, este elementul de bază. Așa-zisele „morfeme” sunt doar rezultate ale unei analize efectuate de vorbitori, iar aceștia pot să ajungă la concluzii diferite, ba chiar, uneori, de-a dreptul contradictorii.

BIBLIOGRAFIE

- Blevins, James, 2006, "Word-based morphology", *Journal of Linguistics*, 42, p. 531–573.
- Byck, Jack, Alexandru Graur, 1967, „Influența pluralului asupra singularului substantivelor și adjectivelor în limba română”, în *Jacques Byck. Studii și articole*, București, Editura Științifică, p. 49–92.
- Densusianu, Ovid, 1961, *Istoria limbii române. II*, București, Editura Științifică.
- Frâncu, Constantin, 1982, „Vechimea și difuziunea lexicală a unei inovații comune dialectelor limbii române: desinența *-uri* la pluralul femininelor”, *Limba română*, 31, p. 199–212.
- Frâncu, Constantin, 1997, „Morfologia”, în Ion Gheție (ed.), *Istoria limbii române literare (epoca veche)*, București, Editura Academiei Române, p. 113–146; 319–346.
- Graur, Alexandru, 1968, *Tendențele actuale ale limbii române*, București, Editura Științifică.
- Jordan, Iorgu, 1938, „Pluralul substantivelor în limba română actuală”, *Buletinul Institutului de Filologie română „Al. Philippide”*, 5, p. 1–54.
- Kuryłowicz, Jerzy, 1949, „La nature des procès dits ‘analogiques’”, *Acta Linguistica*, p. 121–138.
- Maiden, Martin, 2014, „The plural type *cărnuri* and the morphological structure of the Romanian feminine noun in diachrony”, în Gabriela Pană Dindelegan, Rodica Zafiu, Adina Dragomirescu, Irina Nicula, Alexandru Nicolae și Louise Esher (eds.), *Diachronic Variation in Romanian*, Newcastle, Cambridge Scholars Publishing, p. 33–54.
- Marin, Maria, 2009, „Importanța formelor de plural în stabilirea filiației unor cuvinte”, în *Lucrările celui de-al XIII-lea Simpozion Internațional de Dialectologie*, Cluj-Napoca, Editura Mega, p. 219–225.
- Marin, Maria, 2010, „Despre desinența *-i* la substantivele neutre în graiurile muntenești”, în Gheorghe Chivu, Oana Uță Bărbulescu (ed.), *Studii de limba română. Omagiu profesorului Grigore Brâncuș*, București, Editura Universității din București, p. 135–144.
- Marin, Maria, Iulia Mărgărit, Victorela Neagoe, 1998, „Graiurile românești din Ucraina și Republica Moldova”, *Fonetica și dialectologie*, 17, 69–155.
- Spencer, Andrew, 2012, „Identifying stems”, *Word Structure*, 15, p. 88–108.

WORD SEGMENTATION IN MORPHOLOGICAL THEORY AND THE PROBLEM OF ROMANIAN PLURALS IN ...*URI*

(Abstract)

“Word and Paradigm” approaches to morphology place whole word-forms in the foreground of morphological analysis and background the internal segmentation of words. While denying the centrality of the traditional notion of the ‘morpheme’, such approaches do not in principle exclude the internal segmentation of words. What they lack, however, is any general account of the nature of such segmentation. This study analyses the case of Romanian noun plurals of the type *gânduri* (corresponding to singular *gând*), adducing diachronic evidence that speakers analyse the element *...ur...* both as part of the lexical root and as part of a plural desinence. I argue that the data show that linear word-internal segmentation plays an important role in inflexional change, but also that the apparently contradictory analyses involved are exactly what the Word and Paradigm approach predicts.